

Η Ζημπεγκούιτσε

✎ Rukia Nantale
👤 Benjamin Mitchley
📄 Eleni Manou
🕒 5
🗨️ Ελληνικά

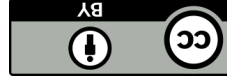

Global Storybooks

globalstorybooks.net

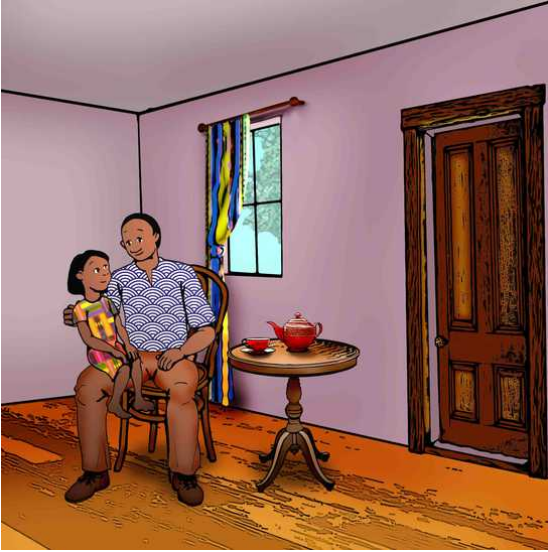
Η Ζημπεγκούιτσε

✎ Rukia Nantale
👤 Benjamin Mitchley
📄 Eleni Manou

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 3.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

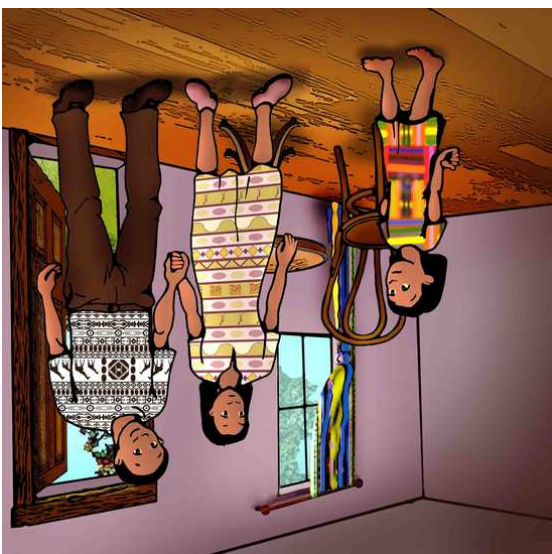

Όταν πέθανε η μητέρα της, η Σιμπεγκουίρε ήταν πολύ λυπημένη. Ο πατέρας της Σιμπεγκουίρε έκανε ότι μπορούσε για να φροντίζει την κόρη του. Σιγά σιγά, έμαθαν πώς να γίνονται χαρούμενοι πάλι, χωρίς τη μητέρα της Σιμπεγκουίρε. Κάθε πρωί κάθονταν και μιλούσαν για την νέα ημέρα. Κάθε βράδυ έφτιαχναν δείπνο μαζί. Μετά το πλύσιμο του πιάτου, ο πατέρας της Σιμπεγκουίρε την βοηθούσε με την εργασία του σχολείου.

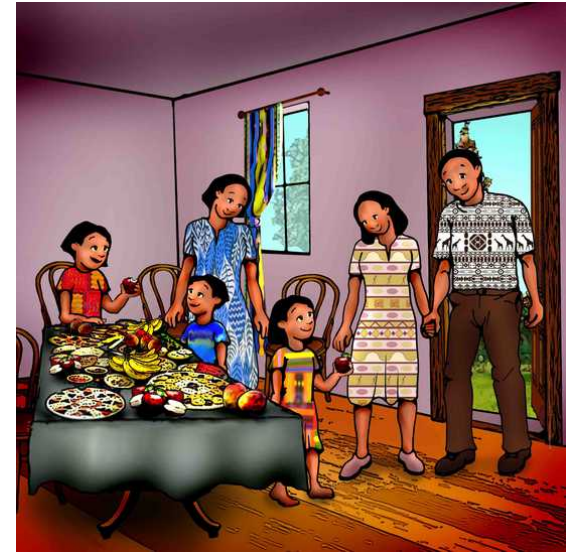
Χαμογελάωτα.

Μια μέρα, ο πατέρας της Σιμπέγκουρε
 γύρισε σπίτι του από ένα συνηθω-
 «Πού είσαι παύλε μου;» φώναξε.
 Η Σιμπέγκουρε έβλεπε στον πατέρα της.
 Στάθηκε ακίνητη όμοια με το κροστού-
 πατέρα της το χέρι μιας γυναικάς. «Θέλω
 να σου γλωφίσω κάποιο ιδιόμορφο, παύλε
 μου. Αυτή είναι η Άντα» είπε.

«Γειά σου Σιμπεγκουίρε, ο πατέρας σου μου είπε πολλά για σένα» είπε η Ανίτα. Αλλά δεν χαμογέλασε ούτε πήρε το χέρι του κοριτσιού. Ο πατέρας της Σιμπεγκουίρε ήταν χαρούμενος και ενθουσιασμένος. Μιλούσε για τους τρεις τους να ζήσουν μαζί, και για τόσο καλή θα ήταν η ζωή τους. «Παιδί μου, ελπίζω να δεχτείς την Ανίτα ως μητέρα σου» είπε.

Την επόμενη βδομάδα, η Ανίτα προσκάλεσε τη Σιμπεγκουίρε, μαζί με τα ξαδέρφια της και τη θεία της, στο σπίτι για ένα γεύμα. Τι γιορτή! Η Ανίτα ετοίμασε όλα τα αγαπημένα φαγητά της Σιμπεγκουίρε, και ο καθένας έφαγε μέχρι που χόρτασαν. Μετά τα παιδιά έπαιξαν ενώ οι ενήλικοι μιλούσαν. Η Σιμπεγκουίρε ένιωσε χαρούμενη και γενναία. Αποφάσισε ότι σύντομα, πολύ σύντομα, θα επέστρεφε σπίτι να ζήσει με τον πατέρα της και την μητριά της.

Χαρούμενη.

Η ζή της Σιμπυγκούρε άλλαξε. Δεν είχε πια χρόνο να καθίσει με τον πατέρα της τα πρωινά. Η Ανίτα της έδινε τόσες πολλές δουλιές του σπιτιού που ήταν πολύ κουρασμένη να κάνει την εργασία του σχολείου της τα βράδια. Πήγαινε κατευθείαν στο κρεβάτι μετά το δείπνο. Η μόνη της παρηγοριά ήταν η πολύχρωμη κουβέρτα που της είχε δώσει η μητέρα της. Ο πατέρας της Σιμπυγκούρε δεν φαινόταν να παρατηρεί ότι η κόρη του δεν ήταν

Ο πατέρας της την επισκεπτόταν κάθε μέρα. Τελικά, αυτός ήρθε με την Ανίτα. Αυτή άπλωσε για το χέρι της Σιμπυγκούρε. «Αυτάμα μακρή, ήμουν λάθος» έκαψε. «Θα με αφήσεις να προσπαθήσω ξανά;» Η Σιμπυγκούρε κοίταξε τον πατέρα της και τον ανήσυχο πρόσωπο του. Μετά σιγά σιγά πήγε μπροστά και έβαλε τα χέρια της γύρω από την Ανίτα.

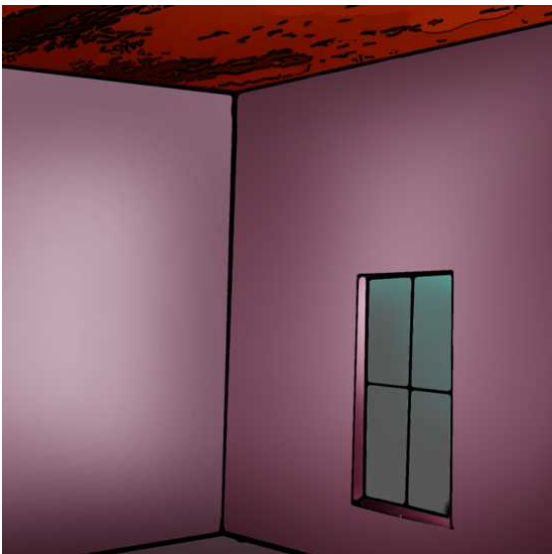

Μετά από λίγους μήνες, ο πατέρας της Σιμπεγκουίρε τους είπε ότι θα είναι μακριά από το σπίτι για λίγο. «Πρέπει να ταξιδέψω για τη δουλειά μου» είπε. «Αλλά ξέρω ότι θα φροντίσετε ο ένας τον άλλο.» Το πρόσωπο της Σιμπεγκουίρε άλλαξε, αλλά ο πατέρας της δεν το παρατήρησε. Η Ανίτα δεν είπε τίποτα. Ούτε αυτή ήταν χαρούμενη.

Η Σιμπεγκουίρε έπαιζε με τα ξαδέρφια της όταν είδε τον πατέρα της από μακριά. Φοβήθηκε ότι ίσως είναι θυμωμένος, έτσι έτρεξε μέσα στο σπίτι να κρυφτεί. Αλλά ο πατέρας της πήγε κοντά της και είπε: «Σιμπεγκουίρε, έχεις βρει μια τέλεια μητέρα για τον εαυτό σου. Μία που σε αγαπάει και σε καταλαβαίνει. Εγώ είμαι περήφανος για σένα και σε αγαπώ.» Συμφώνησαν ότι η Σιμπεγκουίρε θα έμενε με τη θεία της όσο καιρό αυτή ήθελε.

Όταν ο πατέρας της Σιμπέγκουζε γύρισε σπίτι, βρήκε το δωμάτιο της άδειο. «Τι συνέβη, Ανίτα;» ρώτησε με βαριά καρδιά. Η γυναικά εξήγησε ότι η Σιμπέγκουζε είχε φύγει. «Ηθελά να με σβέψω!» είπε. «Αλλά ίσως ήμουν πολύ ασταθής.» Ο πατέρας της Σιμπέγκουζε ζήτησε να πει ποια ήταν η κατάσταση που την έφτασε. Η Σιμπέγκουζε απάντησε ότι είχε να ανακαλύψει αν είχε δε τη Σιμπέγκουζε.

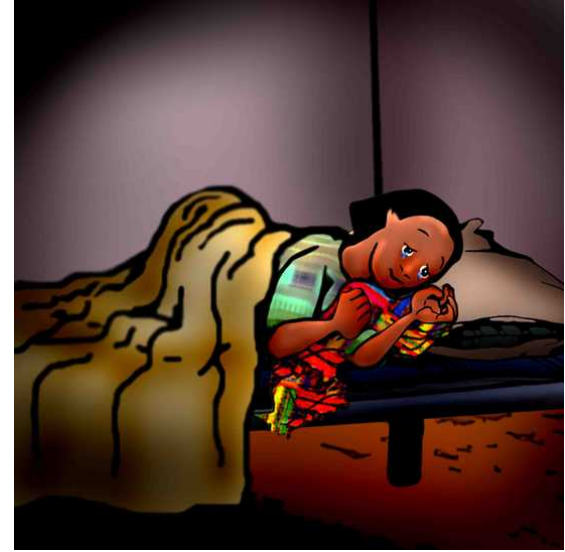

Τα πράγματα έγιναν χειρότερα για την Σιμπέγκουζε. Αν δεν τελείωνε τις δουλειές της, ή παραπονιόταν, η Ανίτα την χτυπούσε. Και στο δείπνο, η γυναικά έτρωγε το περισσότερο φαγητό, αφήνοντας στη Σιμπέγκουζε μόνο λίγα κομμάτια. Κάθε νύχτα η Σιμπέγκουζε έκλαιγε στον εαυτό της να κοιμηθεί, αναλαίοντάς την κουβέρτα της μητέρα της.

Ένα πρωί, η Συμπεγκουίρε άργησε να σηκωθεί από το κρεβάτι. «Τεμπέλικο κορίτσι!» φώναξε η Ανίτα. Αυτή την τράβηξε έξω από το κρεβάτι. Η πολύτιμη κουβέρτα πιάστηκε σε ένα νύχι, και σχίστηκε στα δύο.

Η θεία της Συμπεγκουίρε πήρε το παιδί στο δικό της σπίτι. Έδωσε στην Συμπεγκουίρε ζεστό φαγητό, και την έβαλε στο κρεβάτι με την κουβέρτα της μητέρας της. Εκείνη τη νύχτα, η Συμπεγκουίρε έκλαιγε καθώς έπεσε για ύπνο. Αλλά αυτά ήταν δάκρυα ανακούφισης. Ήξερε ότι η θεία της θα την φρόντιζε.

Η Σημπεγκούρι ήταν πολύ αναστατωμένη. Αποφάσισε να φύγει από το σπίτι. Πήρε τα κομμάτια της κουβέρτας της και πήρε από το συσκευαστήριο λίγο φαγητό, και πήγε από σπίτι. Ακούθησε το δρόμο που είχε πάρει ο πατέρας της.

Αυτή η γυναικά κοίταζε πάνω στο δέντρο. Όταν είδε το κορίτσι και τα κομμάτια της πολυχρωμης κουβέρτας, ξάλαψε: «Σημπεγκούρι, το παιδί του αδερφού μου!» Οι άγλες γυναικές σταμάτησαν να πλύνουν και बोήθησαν την Σημπεγκούρι να καβέει από το δέντρο. Η θεία της αγάλασε το μικρό κορίτσι και προσάθησε να την παρηγορήσει.

Το βράδυ, σκαρφάλωσε σε ένα ψηλό δέντρο κοντά σε ένα ποτάμι και έκανε ένα κρεβάτι για τον εαυτό της μέσα στα κλαδιά. Καθώς έπεσε για ύπνο, τραγούδησε: « Μααμά, μααμά, μααμά, με άφησες. Με άφησες και ποτέ δεν ήρθες πίσω. Ο πατέρας δεν με αγαπάει πια. Μητέρα, πότε θα έρθεις πίσω; Με άφησες.»

Το επόμενο πρωί, η Σιμπεγκουίρε τραγούδησε το τραγούδι πάλι. Όταν οι γυναίκες ήρθαν να πλύνουν τα ρούχα τους στο ποτάμι, άκουσαν το λυπημένο τραγούδι που ερχόταν από το ψηλό δέντρο. Σκέφτηκαν ότι ήταν ο άνεμος που μετακινεί τα φύλλα, και συνέχισαν τη δουλειά τους. Αλλά μια από τις γυναίκες άκουσε πολύ προσεκτικά το τραγούδι.